

ORACIO

VICE-POSTULACIÓ DE L'OPUS DEI A ESPANYA. Diego de León, 14. 28006 Madrid

Aquest FULL INFORMATIU es publica amb l'aprovació de la Congregació per a les Causes dels Sants

Beat **JOSEPMARIA**
ESCRIVÀ DE BALAGUER
Fundador de l'Opus Dei

El Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer nasqué a Barbastre (Espanya) el 9 de gener de 1902. Rebé l'ordenació sacerdotal a Saragossa el 28 de març de 1925.

El 2 d'octubre de 1928, a Madrid, fundà, per inspiració divina, l'Opus Dei, que ha obert als fidels un nou camí de santificació enmig del món, a través de l'exercici del treball professional ordinari i en l'acompliment dels propis deures personals, familiars i socials, essent així, en tots els ambients, ferment d'intensa vida cristiana. El 14 de febrer de 1930, el Beat Josepmaria Escrivà va entendre, amb la gràcia de Déu, que l'Opus Dei havia de desenvolupar també el seu apostolat entre les dones; i el 14 de febrer de 1943 fundà la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei. L'Opus Dei rebé l'aprovació definitiva de la Santa Seu el 16 de juny de 1950; i el 28 de novembre de 1982 fou erigit com a Prelatura personal, que era la forma jurídica desitjada i prevista pel Beat Josepmaria Escrivà.

Amb oració i penitència constants, amb l'exercici heroic de totes les virtuts, amb amorosa dedicació i infatigable sol·licitud envers totes les ànimes, i amb una donació contínua i incondicionada a la Voluntat de Déu, impulsà i guià l'expansió de l'Opus Dei per tot el món. Quan va retre la seva ànima a Déu, l'Opus Dei estava ja estès pels cinc continents, i comptava amb més de 60.000 membres de 80 nacionalitats, al servei de l'Església, amb el mateix esperit de plena unió i veneració al Papa i als Bisbes, que va viure sempre el Beat Josepmaria Escrivà.

La Santa Missa era l'arrel i el centre de la seva vida interior. El sentit pregon de la seva filiació divina, mantingut en una contínua presència de Déu U i Tri, el duia a cercar en tot la identificació més completa amb Jesucrist, a tenir una devoció tendra i forta a la Mare de Déu i a Sant Josep, a un tracte habitual i confiat amb els Sants Àngels Custodis, i a ésser sembrador de pau i d'alegria per tots els camins de la terra.

Havia ofert la seva vida, repetides vegades, per l'Església i pel Pontífex Romà. El Senyor acollí aquest oferiment, i lliurà santament la seva ànima a Déu, a Roma, el 26 de juny de 1975, a la seva cambra de treball.

El seu cos reposa a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau –viale Bruno Buozzi 75, Roma–, acompanyat contínuament per l'oració i per l'agraïment de les seves filles i dels seus fills, i de persones incomputables que, atretes per l'exemple i els ensenyaments del Fundador de l'Opus Dei, s'han acostat a Déu. La seva causa de canonització fou instruïda a Roma el 19 de febrer de 1981. El Sant Pare Joan Pau II declarà el 9 d'abril de 1990 l'heroïcitat de les seves virtuts cristianes, i el 6 de juliol de 1991 decretà el caràcter miraculós d'una curació atribuïda a la seva intercessió. El Fundador de l'Opus Dei ha estat beatificat per S.S. Joan Pau II, a Roma, el 17 de maig de 1992.

Congrés teològic d'estudi sobre els ensenyaments del Beat Josepmaria Escrivà

Durant l'any següent a la beatificació del Fundador de l'Opus Dei, entre les iniciatives que han tingut lloc en tot el món per commemorar aquest esdeveniment, que ha suscitat tant d'interès en tots els sectors del poble de Déu, l'Ateneu Romà de la Santa Creu organitzà a Roma, del 12 al 14 d'octubre de 1993, un Congrés teològic d'estudi sobre els ensenyaments del Beat Josepmaria Escrivà. Cada una de les tres jornades fou dedicada a aprofundir un tema central en el missatge del Beat Josepmaria: la crida universal a la santedat, la vida espiritual del cristià, la santificació del món i en el món.

A l'obertura del Congrés hi va intervenir S.E. Mons. Álvaro del Portillo, Bisbe Prelat de l'Opus Dei i Gran Cancellier de l'Ateneu Romà de la Santa Creu. A continuació es llegí el missatge inaugural del Card. Joseph Ratzinger, Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Durant aquestes jornades, professors provinents d'àrees geogràfiques molt diverses posaren de relleu la importància teològica d'alguns aspectes del missatge del Beat Josepmaria, destacaren la seva actualitat per a la vida de l'Església i mostraren, al mateix temps, la manera fidel i fecundament original com s'insereix en el patrimoni de l'espiritualitat cristiana.

El 14 d'octubre, els 500 congressistes foren rebuts en audiència per S.S. Joan Pau II. Publiquem a continuació, les paraules dirigides pel Sant Pare als participants en el Congrés.

Roma, 14 d'octubre de 1993. El Sant Pare Joan Pau II dirigí unes paraules als participants en el Congrés teològic d'estudi sobre els ensenyaments del Beat Josepmaria Escrivà.

Discurs del Sant Pare

Estimadíssims germans i germanes:

1. M'alegra acollir-vos amb ocasió del *Congrés teològic d'estudi sobre els ensenyaments del Beat Josepmaria Escrivà*, que s'ha celebrat aquests dies a l'Ateneu Romà de la Santa Creu, una mica més d'un any després de la seva beatificació.

Saludo el Gran Cancellier, Monsenyor Álvaro del Portillo, i el Rector de l'Ateneu, Monsenyor Ignasi Carrasco de Paula; també saludo el comitè organitzador, els relators i tots vosaltres, que heu participat en aquesta important trobada d'estudi.

2. La història de l'Església i del món es desenvolupa sota l'acció de l'Esperit Sant, que amb la lliure col·laboració dels homes, dirigeix tots els esdeveniments vers la realització del pla salvífic de Déu Pare. És una manifestació evident d'aquesta Providència divina, la presència constant, al llarg dels segles, d'homes i dones, fidels a Crist, que il·luminen amb la seva vida i el seu missatge les diverses èpoques de la història. Entre aquestes figures insignes ocupa un lloc destacat el Beat Josepmaria Escrivà, que tal com vaig subratllar el dia solemne de la seva beatificació, recordà al món contemporani la crida universal a la santedat i el valor cristià que pot adquirir el treball professional, en les circumstàncies ordinàries de cadascú.

A més de la santificació de les ànimes, l'acció de l'Esperit Sant té com a finalitat la renovació constant de l'Església, perquè pugui complir amb eficàcia la missió que Crist li ha encomanat. En la història recent de la vida eclesial, aquest procés de renovació té un punt de referència fonamental: el Concili Vaticà II, durant el qual l'Església, reunida en assemblea en les persones dels seus bisbes, reflexionà novament en el nucli del seu misteri, a fi de poder anunciar l'Evangeli al món, i influir així decisivament en la vida dels homes, en les cultures i en els pobles. Els treballs conciliaris, i els documents que se'n van concloure, tingueren com a característica comuna la plena consciència de la salvació, duta a terme i obtinguda per Crist. D'ací se'n deriva el sentit de missió que posen de relleu els textos d'aquesta assemblea ecumènica i de tot el magisteri successiu; a aquest sentit de missió m'he referit fa poc en la carta encíclica *Veritatis splendor*.

S.E.R. Mons. Álvaro del Portillo saludà el Sant Pare en l'audiència concedida a la Sala Clementina.

3. La profunda consciència que té l'Església actual, d'estar al servei d'una redempció que afecta totes les dimensions de l'existència humana, va ser preparada, sota el guiatge de l'Esperit Sant, per un procés intel·lectual i espiritual gradual. El missatge del Beat Josepmaria, a qui heu dedicat les jornades del vostre Congrés, constitueix un dels impulsos carismàtics més significatius en aquesta direcció, partint precisament d'una singular presa de consciència de la força universal d'irradiació que posseeix la gràcia del Redemptor. En una de les

El Papa Joan Pau II entre els assistents a l'acte final del Congrés teològic.

seves homilies, el Fundador de l'Opus Dei afirmava: «No hi ha res que pugui ésser estrany a l'afany de Crist. Parlant amb profunditat teològica (...) no podem dir que hi hagi realitats –bones, nobles i fins hi tot indiferents– que siguin exclusivament profanes, un cop el Verb de Déu ha fixat la seva estança entre els fills dels homes, ha tingut fam i set, ha treballat amb les seves mans, ha conegut l'amistat i l'obediència, ha experimentat el dolor i la mort» (1).

Sobre la base d'aquesta profunda convicció, el Beat Josepmaria invità els homes i les dones de les més diverses condicions socials a santificar-se i a cooperar en la santificació dels altres, santificant la vida ordinària. En la seva activitat sacerdotal, percebia a fons el valor de tota ànima i el poder que té l'Evangeli d'il·luminar les consciències i suscitar un compromís cristià seriós i eficaç en la defensa de la persona i de la seva dignitat. A *Camí*, el Beat escrivia: «Aquestes crisis mundials són crisis de sants. –Déu vol un grapat d'homes “seus” en cada activitat humana. –Després... *pax Christi in regno Christi* –la pau de Crist en el regne de Crist» (2).

4. ¡Quina força que té aquesta doctrina davant de la labor àrdua i, al mateix temps, atractiva de la nova evangelització, a la qual és cridada tota l'Església! En el vostre Congrés heu tingut l'oportunitat de reflexionar en els diversos aspectes d'aquest ensenyament espiritual. Us invito a continuar en aquesta labor, perquè Josepmaria Escrivà de Balaguer, com altres grans figures de la història contemporània de l'Església, també pot ser font d'inspiració per al pensament teològic. En efecte, la investigació teològica, que du a terme una mediació imprescindible en les relacions entre la fe i la cultura, progressa i s'enriqueix acudint a la font de l'Evangeli, sota l'impuls de l'experiència dels grans testimonis del cristianisme. I, sense cap dubte, el Beat Josepmaria és un d'aquests.

D'altra banda, no podem oblidar que la importància de la figura del Beat Josepmaria Escrivà no deriva només del seu missatge, sinó també de la realitat apostòlica que inicià. En els seixanta-cinc anys transcorreguts des de la seva fundació, la Prelatura de l'Opus Dei, unitat indissoluble de sacerdots i laics, ha contribuït a fer ressonar en molts ambients l'anunci salvador de Crist. Com a Pastor de l'Església universal m'arriben els ecos d'aquest apostolat, en el qual animo a perseverar tots els membres de la Prelatura de l'Opus Dei, en continuïtat fidel amb l'esperit de servei a l'Església que sempre inspirà la vida del seu Fundador.

Amb aquests sentiments, invoco sobre tots l'abundància dels dons celestials, en garantia dels quals us imparteixo de tot cor la meva benedicció a vosaltres i a tots els que s'inspiren en els ensenyaments i els exemples del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.

(1) Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 112.

(2) Josepmaria Escrivà, *Camí*, n. 301.

TEXTOS DEL BEAT JOSEPMARIA ESCRIVÀ

Moltes coses grans depenen del sacerdot: tenim Déu, duem Déu, donem Déu (...). Penseu en això, en aquesta divinització fins i tot del nostre cos; en aquesta llengua que duu Déu; en aquestes mans que el toquen, en aquest poder de fer miracles, quan administrem la gràcia. No valen res totes les grandeses d'aquest món, en comparació amb allò que Déu ha confiat al sacerdot. Mireu-ho, fills meus, a la llum de la fe: *Sortós de tu, Simó, fill de Jonà, que no t'ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del Cel (Mt XVI, 17).*

El sacerdoci és la cosa més gran del món. Cal pensar només en el que significa aquest miracle de fer venir Jesús cada dia a la terra. La nostra Mare del Cel –com l'hem d'estimar: més que Ella, només Déu!– va fer baixar el Senyor una sola vegada: *fiat mihi secundum verbum tuum! (Lc I,38) (Carta 8-VIII-1956, n. 17).*

N'hi ha que es preocupen per buscar, diuen, la identitat del sacerdot (...). Quina és la identitat del sacerdot? La de Crist. Tots els cristians podem i hem de ser, no ja *alter Christus*, sinó *ipse Christus*: uns altres Cristos, el mateix Crist! Però això, en el sacerdot, s'esdevé immediatament, de manera sacramental(...).

Pel Sagrament de l'Orde, el sacerdot es capacita efectivament per prestar a Nostre Senyor la veu, les mans, tot el seu ésser; és Jesucrist qui, en la Santa Missa, amb les paraules de la Consagració, canvia la substància del pa i del vi en el seu Cos, la seva Anima, la seva Sang, la seva Divinitat.

En això es fonamenta la incomparable dignitat del sacerdot. Una grandesa prestada, compatible amb la petitesa meva. Jo demano a Déu Nostre Senyor que ens doni a tots els sacerdots la gràcia de realitzar santament les coses santes, de reflectir, també en la nostra vida, les meravelles de les grandeses del Senyor (*Sacerdot per a l'eternitat*, homilia pronunciada el 13-IV-1973).

L'Església necessita –i en necessitarà sempre– sacerdots. Demana'ls cada dia a la Trinitat Santíssima, a través de Santa Maria.

–I demana que siguin alegres, operatius, eficaços; que estiguin ben preparats; i que se sacrificuin de gust pels seus germans, sense sentir-se víctimes (*Forja*, n. 910).

Un sacerdot que viu d'aquesta manera la Santa Missa –adorant, expiant, impetrant, donant gràcies, identificant-se amb Crist–, i que ensenya als altres a fer del Sacrifici de l'Altar el centre i l'arrel de la vida del cristià, demostrarà realment la grandesa incomparable de la seva vocació, aquest caràcter amb què és segellat, que no perdrà per tota l'eternitat (*Sacerdot per a l'eternitat*, homilia pronunciada el 13-IV-1973)

Ordenació dels tres primers preveres de l'Opus Dei

Quan ens estàvem preparant per celebrar, amb S.E. Mons. Álvaro del Portillo, Bisbe Prelat de l'Opus Dei, el 50 aniversari de la seva ordenació sacerdotal, el Senyor volgué cridar-lo a la seva presència. Enmig del dolor per aquesta inesperada separació física, ens consola el convenciment que el nostre estimadíssim Prelat celebrarà aquest aniversari al Cel, junt amb el Beat Josepmaria i acompanyat també per D. José María Hernández de Garnica i per D. José Luis Múzquiz. Aquests tres –Mons. del Portillo, D. José María i D. José Luis– foren els primers membres de l'Opus Dei en rebre

l'ordenació sacerdotal, el dia 25 de juny de 1944.

La seva vida ha estat una vida dedicada al servei de Déu i de les ànimes, en el compliment generós de les exigències cristianes de tot batejat i en el ministeri sacerdotal que, per Mons. Álvaro del Portillo, ha culminat providencialment a Jerusalem. Poques hores abans de la seva mort a Roma, havia celebrat, amb immensa pietat, la Santa Missa a l'església del Cenacle. Déu volgué concedir-li l'alegria de renovar, per última vegada, el sacrifici de la Creu en el lloc on

Els tres primers preveres de l'Opus Dei amb Mons. Eijo y Garay, Bisbe de Madrid, durant la cerimònia d'ordenació, el 25 de juny de 1944.

Jesucrist instituí el Sagrament de l'Eucaristia i conferí als seus apòstols la potestat de consagrar el seu Cos i la seva Sang, i on, el dia de Pentecostès, l'Església naixent va rebre l'efusió de l'Esperit Sant.

En aquest fill seu fidelíssim, el Fundador hi va trobar sempre el puntal més ferm, l'instrument que sabé posar tota la seva persona al servei dels designis de Déu. Ja des dels primers anys de vida de l'Opus Dei, el Beat Josepmaria comprengué que els sacerdots que es dediquessin a l'atenció pastoral dels membres de l'Obra haurien de sortir dels seus fidels laics. Al cap d'uns anys escrivia als seus fills: **necessitàvem sacerdots que coneguessin bé la nostra ascètica particular i la manera apostòlica de treballar, que ens són propis; que estimessin entranhablement el caràcter laical de la vostra vocació i de la vostra labor d'ànimes; necessitàvem sacerdots que s'haguessin alimentat de l'esperit que Déu ens ha donat, que haguessin crescut a l'Obra** (1).

La necessitat urgent de sacerdots el va impulsar a resar molt, durant molt de temps, amb una fe immensa en el poder i en

la providència de Déu. Podia escriure, amb raó, al cap dels anys: **vaig resar amb confiança i amb il·lusió, durant tants anys, pels germans vostres que s'haurien d'ordenar i pels que més tard seguirien el seu camí, i vaig resar tant, que puc afirmar que tots els sacerdots de l'Opus Dei són fills de la meua oració** (2).

Un cop acabada la guerra civil espanyola i sense saber encara la solució jurídica que faria possible l'ordenació de membres de l'Opus Dei, el Beat Josepmaria començà a preparar immediatament per al sacerdoci els seus fills Álvaro, José María i José Luis, tots tres enginyers i amb una situació professional brillant. Temps enrera, però, com és natural, ja els havia preguntat si estaven disposats, lliurement, a rebre el sacerdoci ministerial.

Per als seus estudis teològics, buscà el millor professorat; entre altres, alguns professors d'ateneus pontificis romans, als quals l'esclat de la II Guerra Mundial els havia sorprès a Espanya, on es van veure obligats a romandre. Alguns, més tard, van ser consagrats bisbes.

El Fundador de l'Opus Dei amb el Bisbe de Madrid i els seus tres primers fills sacerdots de l'Obra, el 25 de juny de 1944.

El Fundador es va reservar les classes de Litúrgia i de Pastoral. A més d'inculcar-los l'amor i el respecte a les prescripcions litúrgiques, que els ensenyava a observar amb intensa pietat, el Pare els transmetia, amb consells clars i plens de saviesa, la seva amplíssima experiència ministerial adquirida en seminaris i universitats, en parròquies rurals i urbanes, en institucions benèfiques i apostòliques, amb persones de totes les edats i professions, practicants i no practicants.

Realitzaren aquests estudis sense deixar d'exercir la professió civil de què vivien, amb els beneficis de la qual es comptava per al sosteniment de la labor apostòlica de l'Opus Dei; i al mateix temps ajudaven el Fundador en l'expansió de l'apostolat. Els primers exàmens els van fer el juny de 1942 al Seminari Conciliar de Madrid.

Sobre el seu aprofitament en els estudis eclesíastics, escriu el que fou Arquebisbe de València, Mons. Josep Maria García Lahiguera, en aquell temps Director espiritual del Seminari de Madrid: *malgrat el molt treball que tenien aquells xicots, aconseguiren uns resultats extraordinaris; els professors estaven admirats del seu aprofitament i a mi això no m'estranyava, considerant el nivell de les carreres civils que tenien, i la seva dedicació a l'estudi, recolzada pel zel incansable del Pare* (3).

Els estudis ja estaven molt avançats i el Fundador no tenia encara resolt el problema jurídic que comportava ordenar aquests fills seus de manera que ro-

manguessin incardinats al servei de l'Opus Dei. La llum de Déu va arribar el 14 de febrer de 1943. El Beat Josepmaria ho recordava així: **el Senyor, que va voler servir-se de la burra de Balaam, s'ha servit també d'aquest Pare vostre com a instrument. El 14 de febrer de 1943, jo vaig començar la Missa buscant la solució jurídica per poder incardinar a l'Obra els sacerdots. Feia molt de temps que tractava de trobar-la, però sense resultat. I aquell dia, intra missam, després de la comunió, el Senyor me la va voler donar: la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Fins i tot em va donar el segell: l'esfera del món amb la creu inscrita. Fou a Madrid, en una casa que les vostres germanes tenien al carrer de Jorge Manrique** (4). Després de preparar la documentació necessària, el maig de 1943 D. Álvaro va anar a Roma per sol·licitar el necessari *nihil obstat* de la Santa Seu, que fou concedit el dia 11 d'octubre, llavors festivitat de la Maternitat Divina de Maria. L'erecció diocesana de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu tingué lloc el 8 de

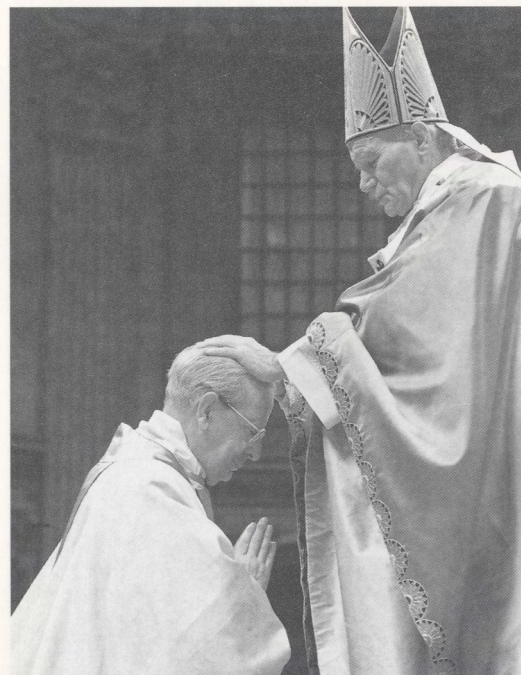

Mons. Álvaro del Portillo, tot just ordenat sacerdot, beneeix el Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, 26 de juny de 1944.

desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, per obra de Mons. Leopoldo Eijo y Garay, Bisbe de Madrid-Alcalà.

Els tres candidats anaven superant els exàmens i s'apropava la fi dels seus estudis. El 20 de maig va tenir lloc la cerimònia de la tonsura i, a partir d'aquesta data, els Ordes menors. El sots-diaconat els el conferí el Bisbe de Pamplona el diumenge, 28 de maig, i el 3 de juny reberen el diaconat de mans de D. Casimiro Morcillo, Bisbe Auxiliar de la diòcesi de Madrid.

En els dies previs a l'ordenació de preveres, van anar arribant al Beat Josepmaria les respostes dels bisbes espanyols, als quals havia sol·licitat per als futurs preveres les facultats ministerials en les seves respectives diòcesis. Tots responien accedint, amb gust, a la súplica del Pare, que se sentia estimulat per l'afecte de la Jerarquia (5).

Roma, 6 de gener de 1991. Ordenació episcopal de Mons. Álvaro del Portillo.

El diumenge 25 de juny de 1944 fou dia de gran festa. Com era d'esperar els assistents no cabien a l'oratori del Palau episcopal. Després de la Santa Missa, a la sagristia, els presents s'acostaven per besar les mans acabades de consagrar. Molts, amb el petó, hi deixaven un parell de llàgrimes.

Mentrestant, el Fundador havia celebrat el Sant Sacrifici, a la mateixa hora, a l'oratori del centre de l'Opus Dei del carrer Diego de León, ajudat per José María Albareda.

Aquell dia, durant el dinar a Diego de León, aprofitant uns moments en què el Beat Josepmaria va haver de marxar, don Leopoldo parlà als presents del goig que havia tingut d'ordenar aquesta primera promoció de sacerdots de l'Opus Dei. Després es referí al Fundador, a la missió específica que va rebre de Déu per dirigir l'Obra: *Cuidin molt el Pare, que ho necessita i ens fa molta falta*. I prosseguí parlant de la càrrega que pesava sobre les espalles del Fundador, i de la seva salut, malmesa pels treballs i sofriments: *Una prova de com està de cansat –bromejà, canviant de to– és que aquest matí no s'ha atrevit a anar a l'ordenació per por de no poder aguantar la seva emoció i que el veïéssim plorar com un iaio (...). Encara que també pot ser –continuà el Bisbe en un to greu– el sacrifici d'una cosa molt estimada: com que m'agradarà tant, doncs em quedo* (6).

A mitja tarda anaren tots a l'oratori a fer l'oració seguint les paraules del Beat Josepmaria, que els parlà de la necessitat de fundar tota la seva vida de cristians en l'oració, en el sacrifici i en la humilitat:

Quan els més joves que hi ha aquí tinguin els cabells blancs –o llueixin unes esplèndides calbes, com algunes que ja es veuen– i jo, per llei natural, ja no hi sigui de farà molt de temps, us preguntaran: què us deia el Pare el dia de l'ordenació dels tres

primers? I vosaltres els contestareu: doncs ens deia: que sigueu homes d'oració, homes d'oració i homes d'oració. (7)

Després els parlà de perseverança i de Creu, i anuncià que aviat anirien uns quants de l'Obra a països llunyans. Acabà comunicant-los que havia rebut un cablegrama de la Ciutat del Vaticà, on es deia que el Sant Pare havia concedit als tres nous sacerdots que, en la seva primera Missa, donessin la benedicció papal amb indulgència plenària a tots els assistents. A continuació se celebrà la benedicció solemne amb el Santíssim, amb el cant del *Te Deum*.

Així va ésser la primera ordenació de sacerdots de l'Opus Dei, a la qual en seguiren moltes d'altres, cada vegada més nombroses, de manera que a la mort del Funda-

dor eren ja gairebé un miler els sacerdots fills de la seva oració, de la seva mortificació i del seu desvetllament de bon pastor. Aquests sacerdots, i els ordenats posteriorment en els anys que va ser Prelat de l'Opus Dei Mons. Álvaro del Portillo, compten amb una particular intercessió del Beat Josepmaria i del seu fill Álvaro, per ser –com ells desitjaven– doctes, esportistes, alegres, sacerdots cent per cent, servidors incansables de la Santa Església i de totes les ànimes.

- (1) Carta 14-II-1944, n. 10.
- (2) Carta 8-VII-1956, n. 5.
- (3) *Testimonios sobre el Fundador del Opus Dei*, n. 1, José María García Lahiguera, Ed. Palabra, Madrid 1991, p.34.
- (4) Tertúlia, 9-VII-1967. Cfr. AGP, RHF, D-20182, 144.
- (5) Cfr. AGP, Secció Expedients, D-660.
- (6) Relació de S.E. Mons. Adolfo Rodríguez Vidal (25-VI-1944), a AGP D-660.
- (7) *Ibidem*.

Jerusalem, 22 de març de 1994. Mons. del Portillo celebrà la seva darrera Missa a l'església del Cenacle.

Sota el seu impuls espiritual

KINAL

Guatemala

Kinal, Centre de Capacitació d'Obrers, nasqué a Guatemala fa gairebé 35 anys, amb l'impuls apostòlic del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. El primer pas el van donar grups d'universitaris que, preocupats per les difícils condicions de vida de molts treballadors i obrers, començaren a Mixco, una població en aquells anys contigua a la capital, una labor de promoció per mitjà de classes de formació cristiana i activitats culturals i esportives per a joves de zones marginades.

Kinal és un vocable d'origen maia que significa "lloc on neix el foc"; en efecte, aquella primera guspira de generositat en uns joves, impulsats per l'afany de servei als altres que irradiava el Fundador de

Kinal, el lloc on neix el foc.

l'Opus Dei, ha produït una foguera d'amor i d'entrega que ha estès la seva labor a milers de persones.

La història del que actualment és un dels centres de capacitació tècnica i professional més importants del país, està profundament marcada per l'exemple del Beat Josepmaria. Durant uns quants anys, Kinal ocupà distints locals en barris marginals amb activitats periòdiques d'aprenentatge d'oficis com electricitat, fusteria i altres. No es comptava amb instal·lacions adequades i la maquinària per a la correcta instrucció tècnica s'obtenia de forma precària.

La col·laboració de moltes persones –fins i tot no catòliques– que s'acosten a l'apostolat de l'Opus Dei, es materialitzà en ajuts concrets, que van anar transformant el somni en una realitat palpable. Kinal es va disposar així a afrontar amb originalitat cristiana el gran repte que presenten els greus problemes humans i socials dels sectors menys desenvolupats.

Una part important de la història de Kinal és l'estada del Fundador de l'Opus Dei a Guatemala, el febrer de 1975. Foren pocs dies, però intensos, i plens d'una sembra apostòlica que des del primer moment va donar fruits abundants, multiplicats amb el pas dels anys. Kinal atén actualment més de cinc mil persones cada any, en els seus distints serveis, i promou com a objectiu central de la seva activitat la realització d'un treball ben fet i ple de sentit cristià. A part de la preparació tècnica completa, que implica

Durant una classe de tipografia.

coneixements especials i pràctiques en tallers amb equips de tecnologia avançada, s'ensenya molt especialment l'interès constant per voler fer ben feta i de cara a Déu la tasca diària, afany de superació, tenir cura dels detalls, esperit de servei, acabar les coses fins el final, **posar la darrera pedra**, com li agradava de repetir al Beat Josepmaria.

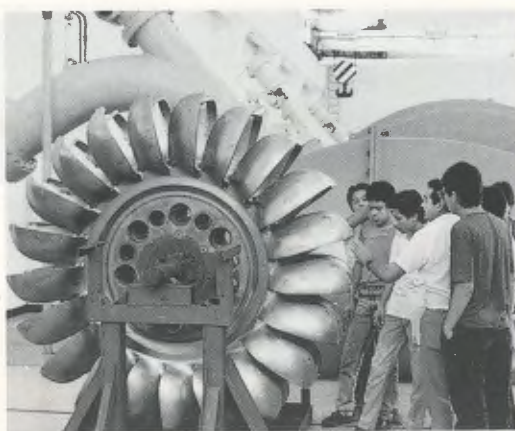

Campanya de vacunació a la clínica de consulta externa de Kinal.

No va ser en va que un dels ensenyaments que ens deixà durant la seva estada a Guatemala fes referència a la santificació del treball. En una de les seves tertúlies, es dirigia a un ampli auditori de tot Amèrica Central que havia vingut a escoltar les seves paraules. Algú li va preguntar sobre Sant Josep. **Jo el venero amb tota l'ànima** –li contestava el Beat Josepmaria Escrivà– **i l'anomeno sempre el meu Pare i el meu Senyor; i afegeixo: a qui estimo tant! L'estimo molt. Ell ens ha ensenyat el valor del treball ordinari, que és el mitjà humà de santificació que tenim a l'abast de la mà: fer les coses de cada dia, de cada hora, de cada minut, amb amor. Amb ganes i sense ganes, però amb amor. Amb ganes i sense ganes, però tan bé com sigui possible. Amb ganes i sense ganes, però de manera que ho puguem oferir al Senyor. Tant si és un gratacels com si és un cistellet de vímet. Tant em fa el gratacels com el cistell, si són fets amb amor.**

Actualment Kinal, gràcies a l'ajut sacrificat de moltes persones de tots els ambients, compta amb àmplies instal·lacions educatives, dissenyades especialment per a la formació tècnica: tallers d'electricitat, electrònica industrial, fusteria, impressió offset, dibuix tècnic. S'ha començat fa poc l'ampliació dels tallers de mecànica automotriu, refrigeració industrial i soldadura. El Centre disposa també d'un ampli oratori, aules, cafeteria, zones esportives i clíniques mèdica i dental.

Diàriament, més de cinc-cents homes freqüenten el Centre per participar en els diversos programes. Vénen de la capital i en molts casos de zones rurals de l'interior del país. Durant el dia, dos-cents joves procuren acabar els dos últims anys de batxillerat i estudiar una "Carrera Tècnica" que els permeti de treballar en el futur. A part d'estudis tècnics, enfocats cap a la capacitació professional, els que ho desitgin poden adquirir formació cristiana: vida sacramental, catequesi i ajut espiritual, que fa possible viure virtuts com l'ordre, la fraternitat, la responsabilitat, l'honradesa, l'alegria en el servei i tantes d'altres que el Beat Josepmaria Escrivà va viure de forma heroica i va predicar amb l'exemple.

Centenars de nois joves completen la seva formació tècnica i cristiana.

A la tarda i a primera hora de la nit les instal·lacions s'omplen de treballadors que vénen de les seves empreses a millorar la seva capacitació: aprofundeixen en el coneixement teòric i obtenen una seriosa actualització. Per ells s'organitzen, durant un semestre, prop de 100 cursos diferents amb nivell de "Diplomats Tècnics", en àrees tant diverses com calderes de vapor, supervisió de producció o de personal, manteniment industrial i manteniment d'edificis, construcció, etc. Aquests cursos estan patrocinats per les empreses, que busquen, també, augmentar el seu rendiment a través d'una millor preparació del seu personal. En els darrers anys més de 350 empreses del país han enviat els seus empleats a capacitar-se a Kinal.

La figura del Fundador de l'Opus Dei és sempre present a cada una de les activitats. El seu esperit, que ha sabut transmetre amb l'exemple i la paraula, és el motor que vivifica aquesta realitat de promoció humana i cristiana dirigida a obrers i treballadors de Guatemala.

Els obrers vénen a millorar la seva capacitació professional i la seva formació cristiana.

Ens escriuen

LA FERIDA ES VA TANCAR

Desitjo que quedi constància del que em va passar. El 15 de juliol de 1993 m'ingressaren al centre sanitari d'urgències. Dotze dies més tard em van operar: tenia càncer de laringe. Al cap de deu dies de l'operació va aparèixer el temut Faringostoma. Passaven els dies, m'anaven fent cures, però no em deien què passava. Al cap de dues setmanes em van dir que el Faringostoma podria tardar dies, setmanes o mesos a tancar-se.

Des d'aquest mateix moment em vaig encomanar al Beat Josepmaria i amb sorpresa de tothom en quaranta vuit hores es va tancar i al cap de quatre dies sortia del centre. No he dubtat mai de la seva intercessió.

Últimament reso cada dia per la canonització del Beat Josepmaria.

(J.C.N., València, Espanya, 14-IV-1994)

UN GRA DE SORRA PER AL PROCÉS DE CANONITZACIÓ

Des de fa un quant temps tenia ganes de participar-los gràcies rebudes a través del Beat Josepmaria Escrivà.

Fa alguns anys que vaig sofrir una operació molt seriosa al canal colèdoc. Després d'unes quantes setmanes d'estada a la clínica, el canal que l'uneix a l'intestí no acabava de tancar-se a la zona de l'obertura feta per a l'expulsió de la bilis, de manera que aquesta vessava fora. Desesperada, vaig començar una novena al Beat Josepmaria Escrivà i l'últim dia d'aquesta novena, a la nit, vaig sentir tres grans calfreds des del cap fins als peus. En aquell moment, vaig tenir la seguretat que estava curada. M'ho va confirmar el cirurgià l'endemà.

En altres ocasions, després d'aquesta curació, he implorat al Beat Josepmaria el seu ajut, tant per assumptes espirituals com per la salut. Sempre he estat atesa i ajudada i he notat una presència que venia del més enllà.

Ara em sento alleugerida perquè tenia ganes de posar aquest petit gra de sorra per a la petició de la canonització del Beat Josepmaria. Si us plau, envieu-me unes quantes estampes per distribuir als que m'envolten.

(M.F., París, 1993)

LA NOVENA ACABAVA EL 26 DE JUNY

La meua amiga és professora a la universitat on treballa. El seu marit és alcohòlic des de fa bastant temps. Va estar internat diverses vegades sense resultats positius. Fa anys que estan separats. Ella resava des de fa temps al Beat Josepmaria i feia una novena que s'acabaria el 26 de juny. Precisament aquest dia el seu marit es va presentar completament serè, dient que feia temps que no bevia i que volia tornar a la llar. Atribueix el canvi d'actitud a la intercessió del Beat Josepmaria.

(M. de L.S.P. da S., Curitiba, Brasil, 15-VII-1993)

SENZILLAMENT, NO CREIA ALS MEUS ULLS

Tinc 68 anys. Estava internada a l'hospital, malalta d'asma, que m'ofegava. Vaig rebre de les germanes religioses l'estampa del sacerdot Josep maria. Amb insistència vaig pregar perquè em curés d'aquesta malaltia.

L'any de la beatificació, a primers de març, tot portant un gerro d'aigua bullent, una mica per descuit, una mica per pesadesa, vaig abocar el gerro sobre la cama, del genoll cap avall. Portava botes de mitja canya, amb cordons. A la bota vaig sentir la cremor, em vaig aixecar i vaig pensar que perdria el peu, perquè com que ja estava parcialment lesionat no es curaria, i vaig caure. Era entre les 6 i les 8 del vespre. Vaig pensar que no ho resistiria. L'endemà no podia aixecar la cama.

Em van portar al centre de curacions; allà em van treure la bota, em van tractar la ferida i així vaig continuar diàriament, amb curacions al matí en el centre i a la tarda a casa. Feien el que podien. El peu era el pitjor, senzillament bullit, de tal manera que no em podia posar ni gasa ni benes, i no cal dir pomades. Va passar un mes sense canvis. A l'abril vaig rebre la invitació per a la beatificació, que no vaig poder aprofitar. En el meu lloc hi va anar una germana religiosa. Jo em trobava molt malament, no em podia calçar, el meu peu era tot ell una ferida. A mig abril, el metge que m'atenia em va informar que lamentablement, la cama no tenia esperances; en lloc de curar-se començava a descompondre's, i ja havia provat tot el que podia, sense cap efecte.

Vaig tornar a casa pensant què podria fer. En un moment vaig agafar ànims per demanar a mossèn Josep maria per la meva curació. Ja que tinc la invitació, pensava, sens dubte que Déu no m'abandonarà, i així va ser. Vaig deixar d'anar al centre de curacions. Em vaig abandonar a la Voluntat de Déu i jo mateixa em feia les cures. El mes d'abril va passar sense canvis. Des del començament de maig es va produir un canvi. A poc a poc la ferida es va anar reduint, especialment la darrera setmana abans de la cerimònia de beatificació. Senzillament, no creia als meus ulls, que una ferida tan profunda es fes cada vegada més petita, de manera que el 17 de maig només hi quedava una gran cicatriu, que encara hi tinc. La cama es va reduir tant, que ja puc calçar sabates i anar a l'església a agrair al Senyor la gràcia rebuda i unir-me amb alegria a l'oració en honor al Beat Josep maria a Roma.

Per la gràcia rebuda, agraeixo i continuo resant al Beat Josep maria demanant-li altres favors.

(J. K., Kraków, Polònia, 15-XI-1993)

VA NÉIXER TOTALMENT SANA

Fa uns quants anys la nostra filla va quedar embarassada. En fer-li una ecografia, es detectà al fetus una gravíssima malaltia congènita, que comportaria un alt grau de minusvàlua, a més de constants tractaments mèdics quirúrgics i de constant atenció familiar.

Lògicament, la notícia va causar un fort impacte a nivell familiar, i com a única esperança de curació optarem per fer una novena a Monsenyor Escrivà. Quina alegria la nostra quan, en efectuar posteriors controls mèdics, el diagnòstic havia canviat favorablement. Va tenir una gestació normal i un part feliç d'una nena, que està demostrant una capacitat intel·lectual fora del comú, a més de ser molt manyaga. El nostre més gran agraïment i devoció a Monsenyor Escrivà de Balaguer.

(R.S., Palma de Mallorca, Espanya, 12-IV-1994)

HE RECORREGUT TRES VEGADES AL SEU AJUT

Amb una mica de retard compleixo amb el deure de comunicar a aquesta Postulació que, essent molt devota del Beat Josep maria Escrivà de Balaguer i Albàs, he recorregut tres vegades al seu ajut.

Primerament, patint com patia d'insuficiència coronària, el meu cor havia deixat de bategar: em vaig prendre el pols i no vaig notar cap senyal. Vaig agafar immediatament l'estampa de Monsenyor Josep maria Escrivà (encara no havia estat beatificat) i me la vaig posar sobre el cor, suplicant-li que em deixés viure una mica més. Així que vaig posar l'estampa al cor, va començar a bategar vigorosament.

En una segona ocasió, passejava amb el meu fill de 56 anys i en sortir d'una botiga no em vaig adonar que hi havia un esglaó, vaig continuar caminant com si tot fos pla i vaig caure precipitadament de cara sense tenir temps de posar les mans. Amb gran sorpresa del meu fill, em vaig aixecar tranquil·lament, sense tenir ni una rascada i a més amb les ulleres intactes. Estic segura que fou Monsenyor Escrivà qui em va salvar, perquè portava sempre al damunt (llavors encara no havia estat beatificat), tal com porto ara, la seva estampa.

Últimament, després de la seva beatificació, sofria diverticulosi intestinal i, des de fa mesos, em feien molts tractaments, però no eren eficaços: tenia freqüents i aguts mals de ventre i m'havia de sotmetre a una dieta rígida. No podia més, fins que em vaig decidir a embolicar l'estampa amb un mocador de puntes (per respecte) i la vaig deixar sobre el ventre. Des de llavors no vaig tenir més dolors i vaig poder suspendre la dieta. Això m'ha passat fa deu dies. No sap com agraeixo al Beat Josep maria Escrivà la seva intercessió.

(M.F.D., Padova, Itàlia, 3-VI-1993)

EL MEU PARE VA TRUCAR DE SEGUIDA

Em dic Maria Àngels i tinc 11 anys. El favor que m'ha concedit Josep maria Escrivà de Balaguer és: el meu pare era a Ronda (Màlaga). Eren dos quarts d'onze i encara no havia vingut (i això que havia dit que tornaria aviat). A més, portava un cotxe una mica dolent.

La meva mare va dir que ens n'anéssim a dormir com si res, però jo la veia preocupada. Me'n vaig anar al llit, però com que el meu germà dorm allà, no podia encendre el llum i vaig agafar l'estampa a les palpentes. Tampoc no em sabia l'oració, i vaig dir més o menys el mateix però amb paraules diferents. Això sí, amb l'estampa a la mà. Li vaig demanar que almenys telefonés i que vingués aviat. Em vaig quedar desperta i vaig sentir, al cap de cinc minuts, el telèfon. Vaig estar atenta a veure què sentia: era el meu pare.

(M.A., Màlaga, Espanya, 7-IV-1994)

M'ATORGAREN EL LLOC

Vaig encomanar al Senyor per mediació de Monsenyor Escrivà de Balaguer una feina a jornada parcial de mestra d'espanyol de nivell post secundari i... quan gairebé m'oblidava de l'afer, rebo una trucada telefònica per a una entrevista. M'atorgaren el lloc.

Com que li vaig prometre al Beat la meva primera paga, envio un donatiu per a la causa. Ara demano a Monsenyor que intercedeixi perquè en el meu treball i en la meua vida em comporti amb la major perfecció possible.

(J. del C. B., Río Piedras, Puerto Rico, 7-X-1992)

Els originals d'aquests relats, amb els noms i adreces dels qui escriuen, es conserven a l'Arxiu de la Postulació de la Causa.

Camí. “Mons. Escrivà de Balaguer ha escrit alguna cosa més que una obra mestra: va escriure traient inspiració del seu cor, i també arriben al cor els breus paràgrafs que formen *Camí*...” (“L'Osservatore Romano”, 24-III-1950). La primera edició d'aquest llibre és de 1934, amb el títol de *Consideraciones Espirituales*. Ara ja n'hi ha 285 edicions, en 41 idiomes, i 3.919.178 exemplars.

Sant Rosari. Llibre de meditacions sobre cadascun dels quinze misteris de la vida de Crist que es contempen quan es resa el Sant Rosari. La primera edició també és de 1934. Des d'aleshores se n'han fet 102 edicions, en 20 idiomes, i 634.099 exemplars.

Converses. A *Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, el Fundador de l'Opus Dei contesta per escrit les preguntes formulades per diversos diaris i revistes de diferents països. La primera edició és de 1968. Se n'han publicat 53, en 9 idiomes, i 328.490 exemplars.

És Crist que passa. El llibre recull algunes homilies que ofereixen una profunda i suggestiva exposició de la doctrina i de la vida cristiana. Pròleg de Mons. Álvaro del Portillo, Prelat de l'Opus Dei. La primera edició és de març de 1973. Ja n'han aparegut 72 edicions, en 12 idiomes, i 419.061 exemplars.

Amics de Déu. Recopilació de 18 homilies més, en les quals l'autor pren les virtuts cristianes com el fil conductor del seu entranyable col·loqui filial amb Déu. Pròleg de Mons. Álvaro del Portillo. Es va publicar el 1977 i actualment n'hi ha 51 edicions, en 8 idiomes, i 314.831 exemplars.

La Abadesa de Las Huelgas. Un penetrant estudi teològic-jurídic, a partir de les fonts i documents originals, del cas extraordinari de jurisdicció quasi-episcopal per part de l'abadessa del famós monestir de Burgos. La primera edició es va publicar el 1944. La segona és de 1974. I el 1988 se'n va fer una altra.

Via Crucis. Conseqüència de la freqüent contemplació que Mons. Escrivà feia de les escenes de la Passió del Senyor. La primera edició es va publicar el febrer de 1981. Se n'han fet 57 edicions, en 14 idiomes, i 347.559 exemplars.

Solc. “Com *Camí* (...), *Solc* és fruit de la vida interior i de l'experiència d'ànimes de Mons. Escrivà” (Del pròleg de Mons. Álvaro del Portillo). La primera edició va sortir l'octubre de 1986. Se n'han fet 43 edicions, en 11 idiomes, i 344.794 exemplars.

Forja. L'última obra publicada, *Forja*, “és un llibre de foc, la lectura i meditació del qual poden portar moltes ànimes a la forja de l'Amor diví, i encendre-les en afanys de santedat i apostolat, perquè aquest era el desig de Mons. Escrivà” (Del pròleg de Mons. Álvaro del Portillo). La primera edició es va publicar l'octubre de 1987. Se n'han fet 30 edicions, en 10 idiomes, i 332.951 exemplars.

Amar a la Iglesia. És una col·lecció de quatre homilies sobre la missió sobrenatural de l'Església, el sacerdoci i la fidelitat del cristià a l'Esposa de Crist. N'han sortit 11 edicions, en 6 idiomes, i 34.077 exemplars.

(Comandes a les llibreries)

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu al Beat Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor; digneu-vos atorgar la canonització del Beat Josepmaria, i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

Agraïm les nombroses cartes que ens arriben. Són testimoni de la devoció amb la qual tantes persones, a tot el món, resen a Déu Nostre Senyor, posant com a intercessor el Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. En aquest *Full Informatiu* només reproduïm, per exigències d'espai, paràgrafs d'algunes, que expliquen fets importants o anècdotes senzilles.

També agraïm –davant la impossibilitat de fer-ho nominalment– les almoines que ens envien per col·laborar en les despeses d'edició i distribució d'aquest *Full Informatiu*, i per ajudar en el desenvolupament de les obres apostòliques promogudes per l'amor a les ànimes del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Aquest *Full Informatiu* es distribueix gratuïtament. Aquells que vulguin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els donatius a la *Vice-postulació de l'Opus Dei a Espanya*, mitjançant gir postal o bé transferència al c/c. número 882000-9 del Banco Bilbao Vizcaya, agència urbana del carrer de Velázquez, 97, 28006 Madrid.

Agraïrem als nostres lectors que ens remetin els noms i adreces de les persones a les quals es pensi que els agradaria rebre aquest *Full Informatiu* o estampes del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.